

KÄRLEK PÅ LERÅKERN

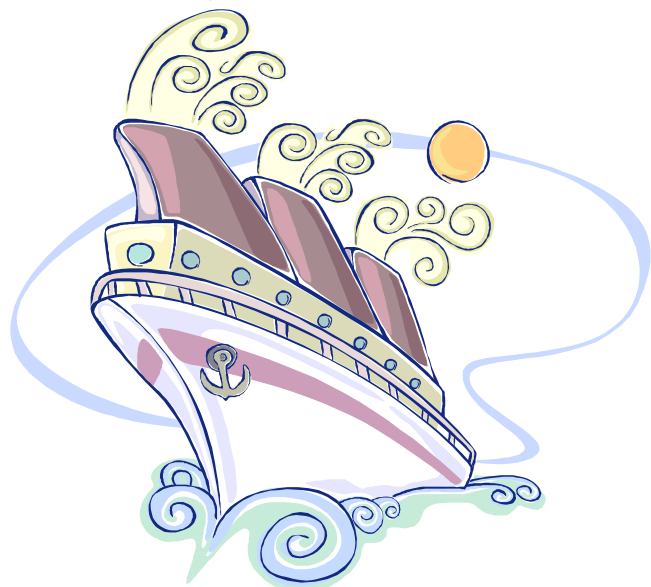
En humorell

Det har runnit mycket vatten under broarna sedan Oskar och Ida träffades för första gången, men den gången knakade det riktigt i knäveckan. Sen dess har det knakat på så många olika ställen i kroppen så dom har inte ens haft tid att ta en ordentlig semester. Men nu skulle de äntligen planera och ge sig iväg på livets första.

Som i många andra sammanhang när det gäller Oskar och Ida, så har det alltid funnits en orsak. Att deras första kärleksmöte skulle komma att ske mitt ute på en lerig betåker hade också sina rutiga skäl och randiga orsaker, så det är kanske bäst att ta deras historia ända från början. När Oskar konfirmerades blev han som alla andra pojkar på den tiden upphöjd i rang och värdighet. Han fick då lägga livstycket och knäbyxorna åt sidan och fick rättighet att bära långbyxor och hatt som en vuxen karl. Då långbyxåldern nu äntligen infunnit sej, måste han också, hur tråkigt det än var, ge sig av hemifrån för att skaffa arbete. Hemmavid fanns ju inget arbete att få under krisåren i

mitten på 30-talet åtminstone inte för honom.

En del av hans äldre kamrater gav sej iväg ända till Amerika för att söka lyckan, men själv nöjde han sig med en enkel tågbiljett söderut i landet.

Genom en annons i ortstidningen fick han kontakt med en bonde som behövde folk som kunde kröka rygg och krypa på knäna och gallra rovor och betor. Han hade förstått redan av den första kontakten att det var så det skulle gå till i den sortens arbete, och eftersom han inte var rädd om knäna, och även kunde kröka rygg då det behövdes, gav han sej frimodigt iväg.

Naturligtvis saknade Oskar på den tiden resvana, så givetvis blev själva resan ett stort äventyr. Otaliga gånger under livets långa resa tillsammans med Ida, har han om och om igen

berättat om den resan både för henne och för andra som han lyckats få att lyssna. Därför är det bäst att han själv även nu får dra sin historia:

- När tåget ångade in på stationen var jag egentligen ganska nervös. Men jag klev i alla fall på och in i tredje klassens kupé, klädd i andra klassens nya konfirmationskostym och med första klassens hatt lite på sned på huvudet. För att inte knyckla till det snobbiga stuket på hatten, la jag upp den varmsamt på hatthyllan tillsammans med resväskan och smörgåspaketet.

Träbänken jag satt på luktade fernissa, och den var blank som farsans byxbak, och som min egen med tiden också skulle bli. Det var inte bekvämt precis, men det var den billigaste klassen och den måste jag ju ta. I ett ställ på väggen bredvid dörren in till andra klass, upptäckte jag en hylla med en karaff med ljummet vatten, och två lortiga dricksglas som var dekorerade med SJ:s emblem. Men av det vattnet skulle jag aldrig i livet vilja smaka en enda droppe av! På gol-

vet under karaffen stod en spottkopp med pedal. Det var en modell som jag aldrig sett förr, och den måste jag nyfiket prova på. Inte för att jag hade börjat snusa, men för att få se hur den fungerade.

Finurligt delade sig locket på mitten och öppnade sej åt båda sidorna när jag trampade på pedalen. Så fort jag släppte pedalen slog locket igen som en råttfälla över spottloskan. Det där var så roligt så jag försökte spotta minst tre gånger.

På andra sidan dörren in till andra klass stod en liten järnkamin och en hink full med koks eller krossade stenkol. Men varken den eller gaslamporna i taket användes, för då var det ju sommar. Tåget jag åkte med hade i alla fall ett förnämligt tågpass, mycket finare än utomhusprevetet vi hade hemma. Tågpasset hade till och med en bruksanvisning. På en skylt på väggen ovanför fjölen stod det: Lyft båda locken mot väggen och fäll ned det yttre vid behov. Jag trodde i min enfald att man alltid gick på pass utan bruksanvisning när man hade behov!

Allt nog, bonden mötte mig vid stationen med häst och en sorts dyngkärria, och den hägrande betåkern var i sikte. Det var väl i sin ordning, tänkte jag, att jag hämtades i en dyngkärria, för i den stunden kände jag mig som en stor skit. Jag blev stannandes där en tid, ja, det vill säga, inte bara ute på betåkern, men även strax i

närheten. Men jag hade mitt livs tur, för det var ju faktiskt ute på bet-åkern vi träffades för första gången Ida och jag. Både hon och jag kröp bokstavligen knäledes sida vid sida på de leriga åkrarna några dagar och gallrade betor och rovor. Det sa klick mellan oss ute på åkern och då slog vi till. Ja så gick det till den gången, och när Oskar och Ida sen bildade hjone-lag blev det inte tid över för vare sig semester eller besök i hem och hem-bygd.

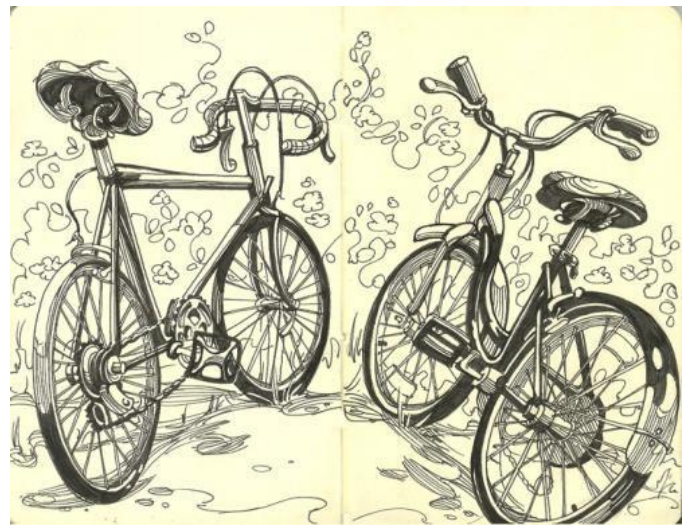
För det första fick de finna sej i, att när dom någon gång skulle göra en cykeltur, då fick det bli till någon av Idas släkt som bodde närmast till. För det andra kom en unge till världen vart annat år under dom första fem-ton åren, och hur skulle dom då kunna åka bort på semester.

Det var ju arbete jämt, både natt och dag, även under friveckan på hösten. Det var de här sakerna de påminde varann om när de nu äntligen satt och planerade för livets första riktiga semester. De satt nästan och anklagade sej själva med de obotfärdigas förhinder för att det inte skett förr. Så omöjligt hade det kanske ändå inte varit, när allt kom omkring.

- Du Ida, sa Oskar plötsligt när de satt och ventilerade de här sakerna, har du tänkt på att alla våra ungar har avlats just under friveckan på hösten, så inte heller den veckan var riktigt fri.

- Jo visst har jag tänkt på den saken, svarade Ida med ett brett leende, du har alltid varit arbetsam, du Oskar.

Friveckans angelägenheter hindrade inte nu längre, utan nu kunde dom ge sej iväg på den långa tågresa norrut till Oskars hemtrakter med cyklarna i bagaget. Första dagen på sin cykeltur i Oskars barfotaland kom de till ett ställe efter vägen där en gammal stig gick in i skogen. Den såg ut att nu vara helt igenvuxen, men han mindes den från sin tidigaste ungdomstid då han själv varit dit några gånger. Han förvånades över att stigen hade fått växa igen och ingen numera tyckte sig behöva använda den.

- Du Ida, sa Oskar och pekade in mot skogen, vi lämnar cyklarna här en stund så ska jag visa dig en märklig plats en bit in i skogen, om vi nu kan ta oss dit?

När jag var barn och ungdom användes den här skogsstigen jämt. Den gick till en glänta i skogen som alla kallade för Pusslunda glänta. Vägen dit var då för tiden väl upptrampad. Vi försöker ta

oss dit, det är inte långt, så ska du få se!

- Ja du Oskar, du tycks ha planerat en del bakom min rygg du, men visa mig då om det nu är något att se!

Det var lite snårigt att ta sig fram, men de tog sig i alla fall dit. Framme vid den gamla gläntan var det mesta sig likt från förr. De kom till en öppen plats stor som en kolbotten där fortfarande inget annat växte än gräs och vilda blomster som Blåklocka, Prästkrage och Ögonpyrola.

Runt gläntan växte en ring av björkar med delvis pärlvita stammar som en skyddande mur mot granskogen. Detta var en del av det märkliga med Pusslunda glänta. Ida förvånades över denna naturens nyck och ställde frågor som Oskar inte kunde svara på. Det enda han hade hört som

barn var att inga träd kan växa där huldrors och skogsrårs fötter har dansat.

Pusslunda glänta var också platsen för föräldrarnas oro, kanske mest grundad av egen erfarenhet. Många ängsliga mödrar frågade ofta sina döttrar när dom kom hem allt för sent på natten:

- Ni har väl inte följt med nån pojke bort till Pusslunda glänta?

Ida blev överraskad över allt hon såg och ansåg sej ha fått god lön för mödan att tränga sej ända fram. Hon gick runt i gläntan och begrundade alla inristade hjärtan med pilar och initialer i björkstammarnas näver. En del nästan utplånade av ålder, andra fullt läsbara.

På en plats framför en gammal björk låg resterna efter två bockar och en plank, och i fantasin kunde hon se hur de som suttit där haft en Prästkrage i sin hand och plockat bort kronbladen ett efter ett - älskar, älskar inte, älskar?

På björkstammen intill där den murkna bänkplankan och bockarna låg, såg Ida spåren efter ett inristat hjärta där den ena initialen var bortskuren. I såret efter kniven hade saven runnit ner efter stammen som mörka tårar. Utan att antyda något om sin upptäckt, säger hon till Oskar:

- Jag anar att även du Oskar har varit här i kärleksärende en gång för länge sen. Har du det, Oskar?

- Jo visst, för mycket länge sen, långt före din tid, och jag var så ung och

oerfaren då, svarar han, och trycker en liten kyss på Idas rosiga russinkind.

- Jag ser det nog, svarade Ida efter kyssen och drog på munnen och pekade på den bortskurna initialen på björkstammen.

Båda kände nog i detta ögonblick att den här glänta var mycket mer romantisk än den leriga åker där de själva träffades första gången.

Besöket i Pusslunda glänta var slut för delas del och kanske blev Oskars kyss den sista kyss som någon gett sin älskogs blomma på den platsen, vem vet?

© Göte Ingelman 2011

Bildmakare: Bo Hansson